

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **Ing. V. M.**, s adresou pro doručování T., B. 91/12, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 8.7.2014, č. j. MSK 78906/2014,

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 8.9.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.7.2014, č. j. MSK 78906/2014, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Třinec ze dne 17.5.2014, č. j. MěÚT/19431/2014 o přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Žalobce namítal, že v přestupkovém řízení byla porušena zásada in dubio pro reo. Dle názoru žalobce se správní orgány dostatečně nevypořádaly s rozpory obsaženými v tvrzení svědků, a to S. L. a jejího manžela R. L., na které poukazoval již

od samého začátku správního řízení, kdy tyto rozpory dle žalobce nutně nesou závěr o jejich nedůvěryhodnosti. Uvedl, že po celou dobu poukazoval na tu skutečnost, že mezi poškozenou S.L. a její matkou M. B. docházelo před incidentem k řadě neshod, kdy jednání své dcery paní B. považovala natolik rozporné s dobrými mravy, že dceru dokonce vyzvala k vrácení daru – nemovitostí. Uvedl, že k prokázání těchto sporů odkazoval na řadu podání (stížností), které byly paní B. či žalobcem v této souvislosti učiněny u Městského úřadu v Třinci. Uvedená tvrzení měla objasňovat motivy, pro které tito svědci svědčili v neprospěch žalobce. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného ani rozhodnutí Městského úřadu v Třinci dle žalobce neobsahuje přesvědčivé hodnocení jednotlivých důkazů provedených v řízení, když za situace, kdy proti sobě stojí stejný počet svědků či účastníků (S.L. a R. L. proti žalobci a M. B.), jejichž výpovědi se vzájemně vylučují, neprovedl hodnocení hodnověrnosti výpovědi jednotlivých svědků s uvedením, kterým ze svědků uvěřil a kterým nikoliv a z jakých důvodů.

Žalobce uvedl, že poukazuje na rozpory, které dle jeho názoru věrohodnost poškozené a jejího manžela R. L. kompromitují. U vysvětlení na Policii ČR dne 20.10.2012 paní L. uvedla, že poté, co ji žalobce napadl, byl odveden někam pryč jejím manželem, přičemž teprve poté (po odvedení žalobce) se měla v místě napadení „objevit“ její matka (paní B.). Nicméně u výpovědi u Městského úřadu Třinec dne 10.3.2014 paní L. uvedla, že paní B. byla napadení (úderu) přítomna, kdy tato měla stát za žalobcem. Výše uvedené verze si vzájemně odporují, přičemž z videozáznamu je pak zjevné, že druhá verze není pravdivá, když na této se paní B. za žalobcem (ani jinde) nenachází. Pan L. v trestním řízení uváděl, že incident měl proběhnout naproti schodů, odkud jej měl i natáčet, přičemž ze záznamu je patrné, že žalobce stojí ve dveřích pokoje paní B. V řízení pak bylo zjištěno, že tento pokoj se nachází vpravo vedle schodiště. Tedy tvrzení, že pan L. točil incident ze schodů, není věrohodné, je dokonce nemožné, když by musel točit „za roh“. Žalobce uvedl, že v řízení dokonce předložil vlastnoručně zhotovený model tak, aby si správní orgán mohl o pozicích jednotlivých účastníků incidentu udělat lepší představu. Podotkl také, že pokud by snad pan L. natáčel z místa, které popisuje, uvedený záznam by musel být natočen „zespoda“, když pan L. by musel stát níže než ostatní účastníci, avšak ze záznamu je zjevné, že tento stojí za zády své manželky a na její úrovni. Žalobce se domnívá, že svědci upravili svou výpověď tak, aby nebylo potvrzeno tvrzení žalobce a paní B., že pan L. nenatáčel jen předmětný úder, ale také paní B., která vyšla z koupelny poté, co uslyšela rozruch na chodbě. Žalobce dále namítal, že manželé L. v řízení tvrdili, že žalobce měl udeřit paní L. do obličeje minimálně dvakrát, přičemž záznam, který předložili, zachycuje pouze jediný úder.

S ohledem na uvedené rozpory měl správní orgán podle žalobce v daném případě v první řadě zkoumat, zda je možno vyhodnotit výpovědi manželů L. jako věrohodné, případně pokusit se odstranit rozpory mezi jejich jednotlivými verzemi, a v případě jakýchkoli pochybností se dle zásady in dubio pro reo přiklonit k verzi žalobce.

Žalobce rovněž namítal, že videozáznam byl nepřípustným důkazem, nebylo možno jej ve správním řízení použít, neboť byl pořízen nezákonným způsobem, a to v rozporu s ust. § 12 odst. 1 občanského zákoníku zákona č. 40/1964 Sb., účinného ke dni pořízení videozáznamu, dle kterého obrazové a zvukové záznamy týkající se fyzické osoby nebo jejich projevů osobní povahy smějí být pořízeny nebo použity jen s jejím

svolením. Dle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazu lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Proto je předmětný důkaz nepoužitelný a k tomuto nemělo být přihlíženo. Žalobce dále poukázal na to, že i sama poškozená ve své výpovědi před správním orgánem I. stupně prohlásila, že „v minulé době jsme natáčeli ve více případech..., chtěli jsme mít nějaké důkazní prostředky“. Pan L. ve své výpovědi v trestním řízení vedeném u Okresního soudu ve Frýdku-Místku sdělil „...běžel jsem pro foťák, měli jsme pro ruce vždy nachystanou kameru popř. foťák, abych to popř. zaznamenal“. Z výpovědi uvedených osob je zjevné, že tyto si připravovaly „důkazy“ za účelem jejich následného použití, kdy takovému (tendenčnímu) jednání nelze přiznat ochranu, nebo dokonce použít jeho výsledky jako důkaz ve správním řízení. Navíc žalobce již dne 11.9.2012 tedy téměř tři týdny před předmětným incidentem, doručil na podatelnu Městského úřadu v Třinci oznámení, že pan L. dlouhodobě a soustavně natáčí paní L. (pozn. soudu - žalobce měl zřejmě na mysli paní B.) bez jejího vědomí a případně proti její výslovné vůli. K otázce použitelnosti videozáznamu pořízených bez souhlasu fyzické osoby, žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ve věci sp. zn. 23 C 3/1997, na nález Ústavního soudu I. ÚS 191/05 či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4.11.2008 sp. zn. 22 Cdo 4172/2007.

Žalobce dále uvedl, že je navíc nápadné, ačkoliv s tímto žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nesouhlasí, že předmětný záznam zachycuje výhradně samotný úder a již nikoliv dění tomuto předcházející, jakož i děj následovný. V celém kontextu (rozpory v tvrzeních manželů L., předchozí spory) je pak nutno mít pochybnosti o tom, zda je tento záznam úplný, což namítal v průběhu celého řízení, tedy zda původní záznam neobsahoval i další dění, které by zpochybnilo tvrzení poškozené o tom, že ji žalobce napadl skutečně bezdůvodně, respektive potvrdily verzi žalobce, podle které se pouze bránil napadání paní L. a jejich dcer. Navíc předložil lékařské zprávy, podle kterých byl sám v průběhu incidentu zraněn.

Dalším pochybením správního orgánu I. stupně bylo porušení zásady neveřejnosti ústního jednání dle § 49 odst. 3 správního řádu, neboť jednání byly přítomny třetí osoby, jejichž účast nevyplývala z žádného právního předpisu. Namítal, že již ve svém odvolání poukazoval na tu skutečnost, že jednání byly přítomny celkem 4 osoby, přičemž žalovaný tuto situaci v napadeném rozhodnutí vysvětlil tak, že jednání vedla referentka přestupkového oddělení Ing. M. L., dále vedoucí přestupkového oddělení (paní D. S., DiS.) z pozice dohlížejíciho, neboť referentka neměla složenou zkoušku odborné způsobilosti, zapisovatelka (paní T.) a další osoba, která měla být přizvána z důvodu nepřístojného jednání žalobce a být přítomna jen jeho výslechu. Žalobce však nesouhlasí s tvrzením, že by se snad měl chovat kdykoliv během ústního jednání nepřístojně. O této skutečnosti absentuje jakákoli zmínka v protokole z ústního jednání. Navíc je zcela nelogické, aby za situace, kdy jednání jsou účastny tři úřednice a obviněný se chová nevhodně či agresivně, byla volána další úřednice, namísto např. člena ochrany správního orgánu. Dle žalobce předmětná čtvrtá osoba byla přítomna téměř po celou dobu ústního jednání, kdy tato byla dokonce přítomna (a podle žalobce se tato i aktivně účastnila) závěrečné 10 minutové poradě, po které následovalo vyhlášení rozhodnutí. Žalobce přikládá svůj záznam o tom, že paní S., jakožto dohlížejíci, naopak nebyla přítomna téměř u poloviny ústního jednání a po tuto dobu bylo prováděno osobou bez odpovídající kvalifikace (složené zkoušky odborné

způsobilosti). Uvedená pochybení dle žalobce mohla mít vliv na správnost rozhodnutí o meritu věci a i proto je napadené rozhodnutí nutno zrušit.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K žalobcem tvrzenému porušení zásady in dubio pro reo, žalovaný odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí č. j. 9 As 3/2009-91, podle nichž není možné zásadu in dubio pro reo automaticky použít vždy, když má rozhodující správní orgán k posouzení protichůdné důkazy. Použití zásady in dubio pro reo přichází v úvahu pouze tehdy, má-li i po zhodnocení všech důkazů (včetně jejich váhy, věrohodnosti atd.) rozhodující správní orgán pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn, případně o tom, jak rozhodnout.

O tom, že mezi svědky L. a svědkyní B. jsou neshody, byl správní orgán i žalovaný informován. I přesto však nelze tímto ospravedlnit jednání žalobce, který není oprávněn udeřit svědkyni L. Nelze brát jako jednání v nutné obraně nebo krajní nouzi to, že v rodině panují neshody a ospravedlňovat tak fyzické násilí. K jednotlivým rozporům ve výpovědích žalovaný odkázal na své rozhodnutí, v němž se k nim vyjádřil.

Co se týče důkazu videozáznamem, žalovaný vyslovil názor, že žalobcem zmíněný náleze Ústavního soudu i rozsudek Nejvyššího soudu neodpovídají projednávanému problému, jelikož jsou zaměřeny na civilní řízení a využití záznamu z telefonního hovoru. Takovýto náleze a rozsudek nelze aplikovat na správní řízení, jehož součástí je řízení přestupkové. Jednání projednávaná v nálezu a rozsudku jsou zcela odlišná od činu, který byl projednáván v napadeném rozhodnutí. Překonán byl i názor na danou problematiku vyjádřený Krajským soudem v Ostravě v rozsudku sp. zn. 23 C 3/1997, a to zejména s ohledem na stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 22.4.2010 sp. zn. 5432/2009/VOP/IK, z něhož žalovaný podrobně citoval s tím, že v uvedeném stanovisku veřejný ochránce práv vyjádřil také vhodnou myšlenku týkající se použití videozáznamu v přestupkovém řízení. Žalovaný rovněž poznamenal, že žalobce se v přestupkovém řízení nevyjádřil v tom smyslu, že by mu pořízení videozáznamu vadilo, pouze uváděl, že je videozáznam upravován. Žalovaný dále odkázal na zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který sice je v účinnosti až od 1.1.2014 a na pořízení předmětného videozáznamu se tedy nevztahoval, nicméně tento zákon v § 88 odst. 1 uvádí, že svolení není třeba, pokud se podobizna nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použije k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob. Tedy i nově občanský zákoník připouští možnost zachytit podobu člověka bez jeho svolení, slouží-li to k ochraně právem chráněných zájmů jiných osob. V daném případě se jednalo o chráněný zájem klidného občanského soužití a zdraví člověka.

K námitce žalobce, že při ústním jednání byla porušena zásada neveřejnosti jednání, žalovaný odkázal na své rozhodnutí, v němž uvedl, že oprávněná úřední osoba, tj. referentka přestupkového oddělení, neměla v době projednávání přestupku složenou zkoušku odborné způsobilosti. Ust. § 21 odst. 1 zákona č. 312/2012 Sb., o úřednících samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, stanoví, že správní činnosti stanovené prováděcím předpisem zajišťuje územní samosprávný celek prostřednictvím úředníků, kteří prokázali zvláštní odbornou způsobilost. Výjimečně tyto činnosti může vykonávat i úředník, který nemá zvláštní odbornou způsobilost, a) nejdéle však po dobu 18 měsíců od vzniku pracovního poměru

úředníka k územnímu samosprávnému celku nebo ode dne, kdy začal vykonávat činnosti, pro jejíž výkon je prokázání zvláštní odborné způsobilosti předpokladem, nebo b) splňuje-li podmínky stanovené v § 34 odst. 1 nebo v § 43 odst. 10. Z uvedeného dle názoru žalovaného vyplývá, že referentka mohla vést přestupkové řízení, aniž by měla složenou zkoušku odborné způsobilosti. Vedoucí přestupkového oddělení tak nebyla povinna být přítomna celému ústnímu jednání, pouze nad referentkou vykonávala dohled, který nemusí být trvalý. Účast zapisovatelky při ústním jednání je nezbytná, proto i v případě žalobce byla tato přítomna. Další referentka přestupkového oddělení správního orgánu byla přizvána z důvodu nepřístojného chování žalobce. Žalovaný je toho názoru, že je zcela na správním orgánu, jakým způsobem zajistí řádný a důstojný průběh jednání, tj. dalším referentem nebo strážníkem městské policie. Nelze připustit argument, že byla porušena zásada neveřejnosti ústního jednání, neboť toho se účastnili pouze zaměstnanci správního orgánu, kteří jsou k výkonu své činnosti oprávněni a musí zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, které se v rámci řízení dozvěděli. Dne 15.1.2014 byly oprávněnými úředními osobami v dané věci určeny Ing. M. L., D. S., DiS. a Bc. M. R. Pouze tyto osoby a zapisovatelka se účastnily jednání o přestupku žalobce.

Krajský soud k doplňujícím podáním žalobce uvádí, že lhůta dvou měsíců pro podání žaloby a tedy uplatnění žalobních námitek stanovená v § 72 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., v platném znění, v délce dvou měsíců uplynula dne 10.9.2014, neboť rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno 10.7.2014. K námitkám žalobce předneseným u jednání dne 7.7.2015 a v podání doručeném soudu dne 11.8.2015, s výjimkou těch, které byly totožné s námitkami obsaženými ve včas podané žalobě, soud nepřihlédl, neboť byly vzneseny po datu 10.9.2014, tedy opožděně. Soud proto nepřihlédl k námitkám žalobce, že nebylo prokázáno, jakým přístrojem svědek L. pořídil záznam předmětného incidentu a zda u tohoto konkrétního přístroje dochází k prodlevě mezi spuštěním nahrávacího přístroje a samotným nahráváním, k tvrzení, že došlo i k falšování úředních dokumentů a jsou zaprotokolovány lži – např. D. S. si do „svých“ úředních dokumentů zaznamenala úkony, které se takto vůbec neudály a zaznamenala je takovým způsobem, aby to vyhovovalo jejímu stylu práce a případ zřejmě mohla jako „vyřešený“ snadno odložit a udělat si spokojeně závěrečnou čárku, k tvrzením, které se mají týkat postupu úřednice Městského úřadu v Třinci paní D. S. v dalších věcech žalobce, a to údajného filmování jeho osoby a paní B.L. po údajném násilném vniknutí do ložnice paní B. a údajné krádeže mobilu žalobce L.L., ani k tvrzení žalobce na straně 9 jeho písemného podání, na základě nichž demonstroval, že rodina L. je „prolhaná, agresivní, zlodějská“, včetně tam uvedeného tvrzení o „vykreslení celé situace“, včetně údajů o tom, že byla podána žaloba na vrácení daru, žaloba na ochranu osobnosti, že S.L. byla v minulosti vyděděna svým otcem, že žalobce připravuje žalobu na paní D. S. a podání na GIBS. Ze shodných důvodů soud proto neprováděl ani důkazy žalobcem navržené k uvedeným tvrzením, a to znaleckým posudkem za účelem posouzení, zda u předmětného přístroje, jímž byl pořizován záznam, dochází k určitým prodlevám mezi jeho spuštěním a faktickým zahájením záznamu, včetně důkazů, které žalobce navrhoval k prokázání tvrzení o údajné „nevěrohodnosti“ oprávněné úřední osoby paní D. S., ani důkazy, které žalobce navrhoval k tvrzení, že rodina L. je „prolhaná, agresivní, zlodějská“, ani důkazy v pasáži na str. 9 písemného podání k tvrzení o „vykreslení celé situace“, tj. o podání žaloby na vrácení daru, žaloby na ochranu osobnosti k tvrzení, že paní S.L. v minulosti měla být vyděděna svým otcem, že žalobce odeslal žádost na Ministerstvo vnitra ohledně kontroly na Městském úřadu Třinec.

Žalovaný v doplňujícím písemném vyjádření ve vztahu k podání žalobce doručenému soudu dne 11.8.2015 uvedl, že jednak v tomto podání žalobce namítá skutečnosti, které nesouvisejí s projednávanou věcí, zdůraznil, že již v napadeném rozhodnutí se snažil žalobci vysvětlit, že v daném případě nerozhodovala přestupková komise, ale konkrétní referentka (oprávněná úřední osoba) s tím, že § 53 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, dává obcím pouze možnost zřídit jako svůj zvláštní orgán komisi k projednávání přestupků a pokud tuto komisi obec nezřídí, pak rozhoduje ve věci konkrétní úředník obecního/městského úřadu, tedy referent. Odtud vyjádření žalovaného „referentským způsobem“. K námitce žalobce, že protokol o ústním jednání neobsahuje vše, co se v řízení odehrálo, žalovaný uvedl, že žalobce protokol o ústním jednání podepsal, přičemž měl možnost odepřít podpis a uvést důvody odepření. Žalovaný pak není schopen přezkoumat žalobcem tvrzené skutečnosti, které nejsou v protokolu zachyceny. Žalobce uvádí, že v protokolu z ústního jednání na str. 4 uvedl, že v zápise chybí konstatování R.L., že na videozáznamu nepodstatně smazal. R. L. však v zápětí popřel, že by něco takového řekl a žalobce se již dále na tvrzení nedoptával. Nelze tak dovodit, co tedy kdo řekl nebo neřekl. K tvrzení žalobce, jehož obsahem jsou údajné rozpory ve výpovědích svědků L. a přitom vyhodnocuje, které části jejich výpovědi jsou lži, žalovaný uvedl, že nebude zkoumat, jakým způsobem přicházel žalobce do domu rodiny L., jak dlouho tam zůstával, zda se jednalo o neděli, zda měli otevřené dveře, kdo psal komu dopisy, nebo pral a vařil, neboť tyto skutečnosti nesouvisejí s projednávanou věcí. Jedná se o obecná konstatování, která není třeba cestou složitějšího dokazování pro danou přestupkovou věc řešit. Ve výsledku žalobce neuvedl žádné zásadní rozpory ve výpovědích svědků L. Zdůvodnil-li žalobce rozpory v jeho výpovědi a výpovědi M. B. psychologii běžného člověka, žalovaný k tomu uvedl, že nelze psychickému rozpoložení M. B. přičítat to, že v daném jednání M. B. uvedla zcela odlišné informace než žalobce, a to nikoliv v drobných, ale ve zcela zásadních odlišnostech. Žalovaný konstatoval, že žalobce mimo jiné tvrdí: „když vyběhli po schodech, všechny tři L. ženy mě začaly fyzicky napadat, drápaly a kopaly mě, útok byl veden především na hlavu, spíše ženským způsobem. M. byla v tu dobu v koupelně, později ale kvůli hluku vyšla ven, aby zjistila, co se děje, byla oděna pouze do velké osušky, jakmile se na chodbě objevila, začaly útočící ženy napadat ji a poté se střídaly mezi M. a mnou a napadaly nás oba střídavě.“ Žalovaný poznamenal, že oproti tomu M. B. vypověděla: „...vyšla jsem na chodbu podívat se co se děje. V tu chvíli jsem už viděla dceru S. s vnučkou T. a jejím manželem R., jak běží po schodech nahoru. R. L. celý incident natáčel, už když běžel po schodech nahoru, všechno točil, poté, když doběhli až ke mně, mě S. s vnučkou L. začaly fyzicky napadat, bily mě, dcera mě pokousala a můj zeť R. stál celou dobu za mou dcerou a všechno točil,...“ Dle žalovaného z uvedeného vyplývá, že M. B. měla dle svých slov být přítomna již příchodu S., R. a T. L., kdežto dle výpovědi žalobce v tuto dobu byla M. B. v koupelně. Rovněž se M. B. vůbec nezmiňuje o útoku na žalobce, naopak pouze popisuje ubližování její osobě. Tyto rozpory ve výpovědích shledal žalovaný natolik závažnými, že neuvěřil tvrzení žalobce, že jednal v tzv. sebeobraně.

Krajský soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, které žalobce řádně a včas uplatnil (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

U jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

Ze správních spisů žalovaného a Městského úřadu Třinec zjistil soud pro věc významné následující skutečnosti. Usnesením Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 28.11.2013 byla Městskému úřadu Třinec postoupena věc Ing. V. M. spočívající v tom, že dne 30.9.2012 v době kolem 22:30 hodin v obci Vendryně, okres Frýdek-Místek, v rodinném domě č. p. X, po předchozím konfliktu fyzicky napadl S. L., kterou dvakrát udeřil pěstí do levé části obličeje, neboť nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být posouzen jako přestupek. Záznamem ze dne 15.1.2014 byly oprávněnými úředními osobami určeny v dané věci ve smyslu § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů a v souladu s organizačním řádem Městského úřadu Třinec, referentky přestupkového oddělení, odboru vnitřních věcí Městského úřadu Třinec Ing. M.L., D. S., DiS. a Bc. M. R. Dne 8.2.2014 správní orgán I. stupně zahájil řízení o uvedeném přestupku a nařídil ústní jednání na 10.3.2014, k němuž předvolal kromě žalobce také svědky S.L., R.L., L. L., T. L. a M. B. V předvolání k ústnímu jednání byl žalobce kromě jiného poučen podle § 59 správního řádu, § 36 odst. 3 správního řádu, § 33 správního řádu. Žalobci bylo sděleno, že předmětem řízení bude projednání přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že měl dne 30.9.2012 v době kolem 22:30 hodin v domě č. p. X v obci Vendryně, po předchozí slovní rozepři fyzicky napadnout S. L., a to tak, že ji měl opakovaně udeřit pěstí do levé části obličeje. S.L. utrpěla zranění v podobě zhmoždění měkkých tkání levé části obličeje a podvrtnutí krční páteře, pro které vyhledala lékařské ošetření dne 1.10.2012 v ordinaci MUDr. L. H. v Třinci. Na místo byla přivolána hlídka PČR, OO Třinec. Tímto jednáním se měl dopustit přestupku proti občanskému soužití, kdy měl úmyslně narušit občanské soužití drobným ublížením na zdraví. Z protokolu o projednání přestupku ze dne 10.3.2014 vyplývá, že řízení vedla oprávněná úřední osoba Ing. M. L., zapisovatelkou byla paní P. T. Ve spise je také záznam o tom, že na ústním jednání bude přítomna vedoucí přestupkového oddělení Městského úřadu Třinec D. S., DiS., jako přímá nadřízená oprávněné úřední osoby Ing. M. L., která řízení vede. Správní orgán I. stupně vyslechl žalobce a dále svědky Ing. R. L., Bc. S. L. a M. B. Svědkyně Bc. S.L. omluvila neúčast svých dcer L. L. a T. L. z důvodu nepříznivého psychického stavu. Žalobce ve své výpovědi popsal celý incident tak, že v den incidentu byl na návštěvě u své přítelkyně – svědkyně M. B. Kolem 22:30 hodin šla svědkyně B. do koupelny. On sám přecházel z jedné místnosti do druhé. Na chodbě potkal starší dceru manželů L., L. Ta se do něj nevybíravým způsobem slovy pustila, vyměnili si pár vět, když z přízemí vyběhla S.L. spolu s mladší dcerou T. a za ní běžel svědek R. L. s kamerou a celý incident natáčel. Když vyběhli po schodech, všechny tři L. ženy jej začaly hned fyzicky napadat, drápaly a kopaly jej, útok byl veden především na hlavu, spíše ženským způsobem. Svědkyně M. B. byla v tu dobu v koupelně, později kvůli hluku vyšla ven, aby zjistila co se děje, byla oděna pouze do velké osušky. Jakmile se na chodbě objevila, začaly útočící ženy napadat ji a poté se střídaly mezi svědkyní B. a jím a napadaly je oba střídavě. Celé to trvalo asi 4 minuty. On se útoku žen zpočátku bránil pouze mácháním rukama, později, když utrpěl bolestivější ránu, dal S.L. facku nebo pěstí, to už si přesně nepamatuje. V té chvíli svědek R. L. odložil kameru a pustil se také do něj, vyměnili si pár ran pěstí, poté jej svědek shodil ze schodů a vytlačil jej před dům. Žalobce uvedl, že během incidentu chtěl zavolat policii, ale L. L. mu vytrhla mobil z ruky, na chvíli někam zmizela, a když se vrátila zpět, mobil už neměla. Žalobce a svědkyně B. vždy v neděli pouštěli hlasitou hudbu a dělali kravál. Svědek Ing. R. L.

vypověděl, že starší dcera svědka L. L. šla žalobce požádat o klid, žalobce ji začal slovně napadat, nadával jí. Manželka svědka to nevydržela a vyběhla nahoru do prvního patra. Svědek L. běžel hned za ní. Pouze odskočil do obývacího pokoje pro fotoaparát, který když běžel po schodech za svědkyní S. L. zapnul a natočil napadení svědkyně S. L. žalobcem. Jakmile spatřil, že žalobce svědkyni L. udeřil do obličeje, fotoaparát položil na zem a přistoupil k žalobci, uchopil jej za tričko a vytáhl jej z domu ven, a to tím způsobem, že šel po schodech jako první a za sebou táhl žalobce za tričko. Určitě žalobce ze schodů neshodil. Před domem žalobce upozornil, ať se dovnitř nevrací. Poté šel svědek zavolat policii a celou dobu čekal venku před domem na její příjezd. Záznam, který natočil, nijak neupravoval, nic nemazal. Po roce byl u soudu požádán, aby předložil originální paměťovou kartu z fotoaparátu, na které byl záznam nahrán. Tuto kartu soudu předložil a dodnes ji nedostal zpět. Svědek popřel, že by jeho manželka svědkyně L. a dcery fyzicky napadaly žalobce nebo svědkyni B. Svědek uvedl, že svědkyně M. B. v době incidentu na místě byla přítomna, pohybovala se mezi koupelnou a pokojem. Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že žalobce k výpovědi svědka Ing. R. L. uvedl, že mu v zápise chybí to, že svědek na dotaz správního orgánu, zda něco upravoval nebo mazal v záznamu, uvedl, že nepodstatné smazal, co tam nechal, to tam nechal. Na to svědek reagoval námitkou, že nic takového neřekl, je to nesmysl.

Svědčce Bc. S.L. vypověděla, že uvedeného dne večer byl v domě hluk. Svědkyně řekla oběma dcerám, ať se snaží to nějak vydržet, jdou si lehnout a pokusí se spát. Později z ložnice slyšela, jak starší dcera L. šla požádat matku svědkyně M. B. a žalobce o klid. Na to žalobce začal její dceři sprostě nadávat. Svědkyně poté vyběhla nahoru a žádala žalobce, aby její dceři nenadával. V tom ji žalobce udeřil uzavřenou pěstí do obličeje. Matka svědkyně M. B. byla incidentu přítomna, stála někde za žalobcem a poté, co svědkyni žalobce napadl, začala i ona útočit na svědkyni a její dceru L. Dcera svědkyně T. L., když toto viděla, omdlela, proto vtlačili M. B. do koupelny a dcera L. držela dveře, aby nemohla ven a svědkyně šla křísit dceru T. Manžel svědkyně celý incident natáčel, v minulé době natáčeli ve více případech, jelikož mají dlouhodobější potíže s žalobcem a svědkyní M. B. a chtěli mít nějaké důkazní prostředky. Manžel natočený záznam žádným způsobem neupravoval. Poté, co žalobce svědkyni fyzicky napadl, její manžel přestal natáčet, uchopil žalobce asi za tričko, nic mu neudělal. Žalobce celou dobu venku manželovi nadával a vyhrožoval mu.

Svědčce M. B. u ústního jednání vypověděla, že s žalobcem uvedeného dne seděli v pokoji svědkyně v prvním patře rodinného domu. V domě byl kravál, protože její vnučka L. L. pouštěla nahlas hudbu. Svědkyně poté odešla do koupelny. Po chvíli tam přišla její vnučka T. a začala jí odpouštět teplou vodu. Když T. L. z koupelny odešla, zaslechla svědkyně z chodby vnučku L., jak nadává jejímu příteli – žalobci. Proto se svědkyně zabalila do ručníku a vyšla ven na chodbu podívat se co se děje. V tu chvíli spatřila svou dceru S.L. s vnučkou T. a jejím manželem R.L., jak běží po schodech nahoru. R. L. celý incident natáčel už když běžel po schodech nahoru. Poté, když doběhli ke svědkyni, S.L. s vnučkou svědkyně L. L. začaly svědkyni fyzicky napadat, bily jí, dcera svědkyni pokousala a její zeť R. L. stál celou dobu za dcerou svědkyně S. L. a všechno natáčel. Dcera svědkyně a vnučka svědkyni poté strhly osušku a ona tam zůstala nahá. Toto svědek R.L. také celou dobu natáčel. Dcera svědkyně a vnučka neustále pokračovaly v jejím napadání. Svědkyně požádala žalobce, aby zavolał policii. V tom ji dcera a vnučka strčily dovnitř do koupelny a jedna z nich držela dveře.

Svědčce se nemohla dostat ven a pouze slyšela, jak někdo řekl „L.,ber mu ten mobil“ a pak slyšela rány. Nic neviděla, neviděla ani jakým způsobem svědek R. L. žalobce vytáhl ven. Když svědkyně vyšla z koupelny, všichni už byli venku. Vnučka svědkyně T. L. se útoku na její osobu nezúčastňovala, stále v koutě a hlasitě dýchala. Když na místo přijela hlídka policie, žádala ji, aby ihned zajistili videozáznam, který svědek R. L. po celou dobu incidentu pořizoval. Policisté to neudělali. Na dotaz správního orgánu, aby se žalobce vyjádřil k výpovědi svědkyně, žalobce reagoval sdělením, že k této výpovědi nic nemá.

Správní orgán I. stupně poté provedl důkaz lékařskou zprávou ze dne 29.10.2012 MUDr. L. H. Žalobce k tomuto důkazu uvedl, že má velké výhrady k počtu uvedených ran, S. L. dal pouze jednu ránu na levou část obličeje s tím, že se jednalo o úder v sebeobraně. Správní orgán následně provedl důkaz videozáznamem natočený svědkem Ing. R. L. dne 30.9.2012. Žalobce poté uvedl, že se jedná o krátký sestřih z celého záznamu tak, aby byla vidět jeho ruka, jak se napřahuje dopředu s tím, že toto učinil v sebeobraně a že navíc není možné, aby R. L. pořizoval záznam ze schodů, uvedl, že R. L. celý záznam nedodal a vymluvil se na náhodné vymazání záznamu. Žalobce do spisu založil schéma prvního patra rodinného domu s vyznačením místa, v němž se měl incident odehrát. Následně byl žalobce správním orgánem seznámen s podklady pro rozhodnutí, hlasitě byly přečteny předložené důkazní prostředky. Správní orgán konstatoval, že žádné další důkazy provádět nebude a na dotaz správního orgánu, zda žalobce navrhuje provedení nějakých důkazů a zda žádá změny v protokolaci nebo její doplnění, žalobce odpověděl, že nikoli, nenavrhuje žádné další důkazní prostředky, s předloženými důkazy byl seznámen a nežádá změny ani doplnění v protokolaci.

Poté správní orgán I. stupně vyhlásil rozhodnutí, které vydal 17.4.2014 a vypravil dne 23.4.2014. Rozhodnutím Městského úřadu Třinec č. j. MěÚT/19431/2014 byl žalobce uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne 30.9.2012 v době kolem 22:30 hodin v domě č. p. X v obci Vendryně po předchozí slovní rozepři fyzicky napadl S. L., a to tak, že ji opakovaně udeřil pěstí do levé části obličeje. S.L. utrpěla zranění v podobě zhmoždění měkkých tkání levé části obličeje a podvrtnutí krční páteře, pro které vyhledala lékařské ošetření dne 1.10.2012 v ordinaci MUDr. L. H. v Třinci. Na místo byla přivolána hlídka PČR OO Třinec. Tímto jednáním se žalobce dopustil přestupku proti občanskému soužití, kdy úmyslně narušil občanské soužití drobným ublížením na zdraví. Za spáchání uvedeného přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč a dále mu byla uložena povinnost zaplatit paušální částkou 1.000,- Kč náklady řízení spojené s projednáním přestupku a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházel z výpovědi žalobce, svědků R. L., S. L., M. B., z lékařské zprávy MUDr. L. H., z videozáznamu, na němž je zachyceno fyzické napadení S. L. žalobcem a z předloženého spisového materiálu. Správní orgán učinil závěr, že má protiprávní jednání žalobce jednoznačně prokázáno s tím, že žalobce nepopřel, že by skutečně dal Bc. S. L. facku nebo pěstí, ale tvrdil, že se jednalo pouze o jednu ránu, a to v sebeobraně. Správní orgán I. stupně uvedl, že tvrzení žalobce, že všechny tři L. ženy napadly jako prvního jeho a poté svědkyni B., kdy později střídavě napadaly jeho a svědkyni B., svědkyně B. nepotvrdila, tato fyzické

napadení žalobce neviděla a naopak uvedla, že jako první byla napadena ona. Správní orgán poukázal na to, že na předmětném videozáznamu je jasně vidět Bc. S. L., jak stojí před žalobcem a žalobce ji poté opakovaně udeří pravou rukou do levé části jejího obličeje, kdy při tomto má dlaň ruky uzavřenou v pěst. Na videozáznamu není vidět, že by někdo fyzicky napadal žalobce. K tvrzení žalobce, že ránu dal Bc. S. L. v sebeobraně, a že tato rána padla, když ho všechny tři ženy napadly, konstatoval, že nic takového na videozáznamu vidět není. K námitce žalobce, že záznam je sestříhaný, že byl původně mnohem delší, správní orgán uvedl, že videozáznam je sice velmi krátký, ale že to ještě neznamená, že byl nějakým způsobem upravován, přičemž Ing. R. L. popřel, že by záznam nějak upravoval. Správní orgán poznamenal, že pokud by se incident odehrál tak, jak popisoval žalobce, muselo by být na záznamu, i přesto, jak je krátký, vidět, že jedná v sebeobraně. Za naprosto bezvýznamný považoval argument žalobce, že Bc. S. L. a Ing. R. L. tvrdili, že už se chystali spát, ale když k incidentu došlo, neměli na sobě pyžama, ale svetříky. Správní orgán zdůraznil, že na videozáznamu je jasně vidět, že Bc. S. L. má na sobě oblečené tričko, v žádném případě na sobě nemá svetřík. Dle názoru správního orgánu výpovědi svědkyně Bc. S. L. a Ing. R. L. tvořily vzájemně smysluplný celek, naopak mezi výpovědí žalobce a výpovědí svědkyně M. B. byly značné rozdíly. Správní orgán učinil závěr, že žalobce Bc. S. L. udeřil opakovaně, a že se v jeho případě nejednalo o nutnou obranu, za kterou je nutno považovat takové jednání, kterým je odvrácen přímo hrozící nebo trvajícím útok na zákonem chráněný zájem. Za nutnou obranu nelze považovat obranu, ke které došlo po ukončení útoku. Z videozáznamu je patrné, že žalobce Bc. S. L. udeřil, aniž by z její strany hrozil či trval nějaký útok na jeho osobu. Správní orgán uzavřel, že bylo prokázáno, že se žalobce dopustil přestupku proti občanskému soužití úmyslným drobným ublížením na zdraví a za prokázanou považuje tu skutečnost, že žalobce udeřil Bc. S. L. dvakrát pěstí do obličeje. Správní orgán dále odůvodnil druh sankce a její výměru a výši nákladů řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas odvolání, o němž žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 8.7.2014, č. j. 78906/2014. Žalovaný odvolání jako nedůvodné zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. K námitce žalobce, že ústní jednání bylo vedeno nestandardním způsobem, protože byly u jednání přítomny čtyři pracovnice správního orgánu I. stupně, zároveň dvě z nich několikrát z místnosti odešly a všechny pak podle žalobce rozhodovaly o vině, přičemž v uvedeném postupu viděl žalobce zásadní důvod pro neplatnost vydaného rozhodnutí s tím, že dle § 53 zákona o přestupcích má být komise tříčlenná, žalovaný uvedl, že přestupek nebyl projednáván přestupkovou komisí o čtyřech lidech, jak se domnívá žalobce, ale referentkou přestupkového oddělení správního orgánu I. stupně. Jednání byla přítomna tato referentka, dále vedoucí přestupkového oddělení, a to z pozice dohlížejícího, neboť referentka nemá složenou zkoušku odborné způsobilosti. Poznamenal, že se však nikterak nepodílela na rozhodování o vině žalobce. Další osoba, která byla jednání přítomna, byla přizvána jen z důvodu nepřístojného chování žalobce a byla přítomna jen jeho výslechu, kdy poté, co se žalobce uklidnil, místnost opustila. Čtvrtou osobou byla zapisovatelka. K námitce ohledně záznamu z ústního jednání žalovaný uvedl, že námitky vůči protokolu musí účastník uvádět hned při vyhotovení protokolu s tím, že účastníkovi je dána možnost odmítnout podepsat protokol, když s ním nesouhlasí. V souladu s ust. § 18 odst. 3 správního řádu se odepření podpisu, důvody odepření a námitky proti obsahu protokolu

do protokolu zaznamenají. Žalovaný uvedl, že není schopen přezkoumat něco, co v protokolu není. Dle žalovaného správní orgán I. stupně dostatečně odůvodnil, s odkazem na důkazy, své rozhodnutí, uvedl, z čeho vycházel, které důkazy provedl a které nikoliv, z důkazů vyvodil také logické spojitosti, které vzájemně odpovídají, a tak žalovaný nemohl souhlasit s tvrzením žalobce, že správní orgán I. stupně nevzal v potaz průkazná fakta. Popíral-li žalobce opakovaný úder pěstí S. L., žalovaný k tomu uvedl, že na videozáznamu je skutečně vidět jen jeden úder, ale to nevylučuje, že před začátkem nebo po skončení natáčení neproběhl úder jiný. Poznamenal, že S. L. u lékařky vypověděla, že byla udeřena dvakrát pěstí do levé části obličeje a poté obdržela ještě několik facek. Dle žalovaného není vyloučeno, že tyto následující rány byly způsobeny M. B., ovšem z hlediska posouzení spáchání přestupku četnost úderu není rozhodující. K námitce žalobce, že má právo na účinnou obranu, když je na něj veden útok, žalovaný argumentoval, že útok ze strany žen L. nebyl prokázán, a to ani výpovědí M. B., která dle tvrzení žalobce měla být incidentu přítomna, ani z videozáznamu, ve kterém žádný trvajících útok na žalobce není zachycen. Aby žalobce mohl jednat v nutné obraně, je třeba, aby zde byl přímo hrozící nebo trvajících útok na zájem chráněný zákonem a zároveň, aby tento útok byl odvrácen přiměřeným způsobem. Žalovaný neshledal přiměřenost v útoku pěstí na S. L., po kterém jí zůstala zarudnutá tvář a bolest páteře v takové intenzitě, že musela vyhledat lékařské ošetření. Rozpor ve výpovědích ohledně zranění žalobce žalovaný neshledal, konstatoval, že nemá za to, že by se navzájem vylučovalo to, že zranění neutrpěl a zároveň, že odmítl dát se na místě ošetřit. Uvedl, že je běžnou praxí, že je každý dotázán na to, zda se chce nechat ošetřit, i když zraněn být nemusí, neboť zranění není vždy na první pohled patrné. K námitce žalobce, že policista u soudu na podzim roku 2013 vypověděl, že videozáznam mu promítnutý po činu byl delší asi 1 minutu dlouhý, žalovaný uvedl, že policista vypověděl, že záznam viděl jen jednou, není si jist, zda byl záznam delší, že je to možné. Současně však konstatoval, že na videu je vidět jasný úder a konflikt mezi žalobcem a S. L., na videozáznamu nebyly žádné další útočící ženy. Z daného nelze dle názoru žalovaného vyvodit, že by byl záznam R.L. upravován. Není ani prokázáno, že by R. L. incident souvisle natáčel od samého počátku. To, že osoba má při sobě natáčecí zařízení, ještě neznamená, že natáčí. Zařízení mohlo být zapnuto v jakémkoli okamžiku, a tedy nelze tím prokázat, že by byl videozáznam upravován. Poukazoval-li žalobce také na to, že R. L. nemohl věc točit „za roh“, žalovaný poznamenal, že není předmětné, odkud byl záznam pořízen. Z výpovědi R. L. navíc nevyplývá, že by se nacházel v mezipatře, odkud celou záležitost filmoval, pouze v té chvíli zapnul nahrávání. To, že záznam je pořízen z prvního patra se nikterak s výpovědí R. L. nevylučuje, neboť nastává určitá prodleva, než začne zařízení nahrávat, ve které R.L. mohl do prvního patra dojít. Přesné rozmístění účastníků incidentu nelze již prokázat, jelikož incident se odehrál v roce 2012. Žalovaný uzavřel, že má za dostatečně prokázané, že se žalobce dopustil výše uvedeného přestupku, při kterém způsobil drobné ublížení na zdraví S.L. a že správní orgán I. stupně dostatečně zjistil stav věci a také řádně odůvodnil uloženou sankci. Žalovaný současně odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Podle ust. § 15 odst. 2 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen „oprávněné úřední osoby“).

Podle ust. § 15 odst. 4 téhož zákona, o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.

Krajský soud nesouhlasí s námitkou žalobce o porušení zásady neveřejnosti ústního jednání, stanovené v § 49 odst. 2 správního řádu. Z výše citovaných zjištění ze správního spisu správního orgánu I. stupně vyplývá, že se ústního jednání účastnily toliko oprávněné úřední osoby, jejichž jména vyplývají ze záznamu o určení oprávněné úřední osoby ze dne 15.1.2014. Oprávněné úřední osoby nelze považovat za veřejnost ve smyslu § 49 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

Důvodná není ani námitka žalobce, že správní orgán I. stupně porušil § 53 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, když přestupková komise nejednala v tříčlenném složení. V daném případě přestupek nebyl projednáván přestupkovou komisí. Pokud obec k projednání přestupků nezřídí komisi pro projednání přestupků, ani výkonem této působnosti nepověří jinou komisi Rady obce, jak vyplývá z § 53 odst. 3 zákona o přestupcích, zákona č. 200/1990 Sb., pak přestupky vyjmenované v § 53 odst. 1 zákona o přestupcích, kam spadají i přestupky proti občanskému soužití, projednává dle § 109 odst. 3 písm. b) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, za obec obecní úřad. Obecní úřad pak projednává a rozhoduje v řízení o přestupcích dle § 53 odst. 1 zákona o přestupcích prostřednictvím oprávněných úředních osob, které nejsou kolegiálním orgánem a které jsou zařazeny v příslušném odboru či jiné organizační součásti dle organizačního řádu obce. Oprávněné úřední osoby, které přestupky za obecní úřad projednávají, musejí mít zvláštní odbornou způsobilost dle zvláštního předpisu (zákon č. 312/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Podle § 21 odst. 1 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících samosprávných celků, ve znění pozdějších předpisů, správní činnosti stanovené prováděcím právním předpisem zajišťuje územní samosprávní celek prostřednictvím úředníků, kteří prokázali zvláštní odbornou způsobilost. Výjimečně tyto činnosti může vykonávat i úředník, který nemá zvláštní odbornou způsobilost, a) nejdéle však po dobu 18 měsíců od vzniku pracovního poměru úředníka k územnímu samosprávnému celku nebo ode dne, kdy začal vykonávat činnosti, pro jejíž výkon je prokázání zvláštní odborné způsobilosti předpokladem, nebo b) splňuje-li podmínky stanovené v § 34 odst. 1 nebo v § 43 odst. 10. Z výše uvedeného pak vyplývá závěr soudu, že oprávněná úřední osoba Ing. M. L., která vedla v dané věci přestupkové řízení za přítomnosti oprávněné úřední osoby – vedoucí přestupkového oddělení Městského úřadu Třinec paní D. S., DiS., byla k tomu oprávněna ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu a výše citovaných zákonných ustanovení. I pokud by vedoucí přestupkového oddělení nebyla přítomna celému ústnímu jednání, ale toliko vykonávala dohled nad činností oprávněné úřední osoby, která neměla zatím zvláštní odbornou způsobilost k výkonu dané činnosti, nejednalo se o postup nezákonný. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že takovýto dohled nemusel být trvalý. Přítomnost zapisovatelky v místnosti, kde se konalo ústní jednání, plyne z § 18 správního řádu, podle něhož o ústním jednání se sepisuje protokol, přičemž v dané věci sepisem protokolu byla pověřena paní P. T. Soud souhlasí rovněž s názorem žalovaného, že přítomnost další referentky přestupkového oddělení Městského úřadu v Třinci za účelem zajištění řádného a důstojného průběhu jednání

vyplývala z práva správního orgánu rozhodnout, jakým způsobem zajistí řádný a důstojný průběh jednání, tj. zda dalším referentem nebo strážníkem městské policie. Bez právního významu pro projednávanou věc je zjišťování, zda se skutečně žalobce choval nepřístojně či nikoliv. Samotný protokol o ústním jednání splňuje požadavky dané § 18 odst. 1, 2 správního řádu, přičemž žalobce na výslovný dotaz oprávněné úřední osoby žádné námitky proti obsahu protokolu nevznnesl (§ 18 odst. 3 správního řádu), naopak uvedl, jak výše citováno z obsahu správního spisu, že nežádá změny ani doplnění v protokolaci.

Prisvědčit nelze ani námitce žalobce o nepřípustnosti důkazu videozáznamem předložený svědkem Ing. R. L. Soud v daných souvislostech odkazuje na závěry veřejného ochránce práv, uveřejněné v závěrečném stanovisku sp. zn. 5432/2009/VOP/IK, jehož právní věta zní: „V odůvodněných případech lze jako důkaz ve správním řízení připustit nahrávku pořízenou bez souhlasu zachycené osoby, pokud jsou přitom naplněny podmínky ust. § 2 odst. 2 písm. e) zákona na ochranu osobních údajů. Správní orgán by měl vzájemně poměřovat ochranu soukromí na jedné straně a požadavek na řádné projednání přestupku a ochranu pokojného občanského soužití na straně druhé. Veřejný ochránce práv vyslovil názor, že správní orgán v rámci řízení by měl šetřit nejen práva obviněného, ale i jiných účastníků řízení (např. poškozeného či navrhovatele), kteří mají zájem na řádném projednání věci minimálně z hlediska náhrady škody či případného hrazení nákladů řízení. Uvedl také, že správní orgán by měl zvážit, zda-li je provedení důkazu záznamem z hlediska zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nezbytné. Pokud by byl např. skutkový stav bezpečně zjištěn např. svědeckými výpověďmi, které by nebyly vzájemně rozporné, potom by již navrhovaný důkaz záznamem nebylo třeba provádět. S odmítnutím důkazu by se pochopitelně měl správní orgán vypořádat v odůvodnění rozhodnutí. Dále bylo vysloveno, že avizovaný postup dle § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu by byl vůči oznamovatelům nebo dokonce navrhovatelům či poškozeným, jakožto účastníkům řízení „férovější“ a reflektující zásadu spravedlivého procesu, než navrhovaný důkaz záznamem apriori odmítnout s odkazem na ochranu soukromí obviněného. Veřejný ochránce práv vyslovil také názor, že by správní orgán v rámci řízení měl šetřit nejen práva obviněného, ale i jiných účastníků řízení. Ti by pak měli mít možnost přednést svou věc za stejných podmínek jako obviněný (zásada rovnosti zbraní). Na závěr pak veřejný ochránce práv v uvedeném závěrečném stanovisku o použitelnosti záznamu jako důkazu ve správním řízení vyslovil úvahu, že nejen ve správním řízení je jako důkaz obecně přípustná a akceptovaná svědecká výpověď, která je považována za pravdivou, pokud není prokázán opak. Je však všeobecně známo, že taková svědecká výpověď je ryze subjektivním pohledem osoby, která ji podává. Odráží se v ní nejen její vztah a preference (ať už kladné či záporné) ke skutečnostem a osobám, jichž se týká, ale též životní zkušenosti, okamžitý psychický a zdravotní stav v době, kdy k popisované události došlo i v době podání svědecké výpovědi, či „zub času“, tj. možné „rozmělnění“ popisovaného skutkového děje v paměti svědka v důsledku uplynutí delšího časového období od události k podání svědecké výpovědi. Jestliže tedy připouštíme dokazování skrze toho, jak už bylo řečeno, poněkud subjektivní výpovědi aktérů a svědků incidentu, potom je na místě se ptát, zda-li by neměly být tím spíše připuštěny jako důkazy i zmíněné záznamy, které by mohly popisovanou realitu přiblížit přece jen objektivnějším způsobem. Samozřejmě i tyto záznamy by musely být předmětem zkoumání správním orgánem, jednak stran jejich věrohodnosti, tj. z hlediska případné dostatečné úpravy pořízeného záznamu, ale též ohledně bezpečné identifikace osob na něm zachycených“

konec citace. Jestliže v projednávané věci z obsahu správního spisu a ostatně i z argumentace samotného žalobce v jeho písemných podáních v této věci vyplývá, že mezi účastníky onoho incidentu docházelo k déle trvajícím sporům, které opakovaně řeší správní orgány a jestliže pořizovatel onoho videozáznamu a poškozená, vůči níž útok žalobce směřoval, paní L. vypověděli, že tento videozáznam byl pořízen toliko v souvislosti s panujícími konflikty s cílem pořídit důkaz protiprávního jednání, pak i při současném zohlednění toho, že zde byly protichůdné výpovědi žalobce a poškozené svědkyně L. vůči níž útok žalobce směřoval, a to v tom smyslu, že sice úder pěstí do obličeje svědkyně L. nepopřel ovšem tvrdil, že se jednalo o nutnou obranu, a důkaz videozáznamem podporoval skutková zjištění vyplývající z důkazů výpověďmi svědků manželů L., má soud za to, že se nejednalo o důkaz nezákonný a tudíž nepřipustný. V daném případě šlo totiž o naplnění požadavku na řádné projednání přestupku a ochranu pokojného občanského soužití.

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce o nesprávně zjištěném skutkovém stavu věci v důsledku nesprávného hodnocení výpovědi svědků. Soud vycházel z ust. § 3 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle kterého, nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Při hodnocení provedených důkazů, zejména výpovědi slyšených svědků soud neshledal procesní pochybení správních orgánů, které by bylo způsobilé přivodit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Ust. § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán přitom podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu. Dle názoru soudu správní orgán I. stupně řádně odůvodnil na základě zjištění z provedených důkazů, závěr o tom, že se žalobce dopustil předmětného přestupku, při kterém způsobil drobné ublížení na zdraví S. L. Správní orgán I. stupně uvedl, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Za situace, kdy žalobce nepopřel, že skutečně dal Bc. S. L. facku nebo pěstí, se správní orgán v situaci, kdy se žalobce bránil tvrzením, že jednal v sebeobraně, zabýval tím, zda se skutečně ze strany žalobce jednalo o nutnou obranu nebo krajní nouzi či nikoli. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil, proč uvěřil výpovědím svědků S.L. a R.L. a nikoli výpovědi žalobce, který uvedl, že ho L. ženy fyzicky napadaly a on se útoku žen bránil, a proto dal Bc. S. L. facku nebo pěstí. Správní orgán vysvětlil, že ani jeden z přítomných svědků tvrzení žalobce, že se bránil, nepotvrdil. Svědci Bc. S.L. a Ing. R. L. shodně vypověděli, že žalobce nikdo fyzicky nenapadal a verzi žalobce nepotvrdila ani svědkyně M. B., kdy tato naopak vypověděla, že vyšla z koupelny a spatřila, jak svědci – manželé L. stoupali do schodech nahoru do prvního patra (kde se nacházela ona a žalobce) a následně byla fyzicky svědkyní L. a svou vnučkou L. L. napadena ona sama. Verzi žalobce, že byl napaden a útoku se zpočátku bránil mácháním rukama a později, když utrpěl bolestivější ránu, dal S.L. facku nebo pěstí, svědkyně B. nepotvrdila. Dle názoru soudu se jednalo o zásadní rozpor ve výpovědích žalobce a svědkyně M. B., který vyústil ve správný závěr správního orgánu, že se v případě žalobce nejednalo o nutnou obranu, za kterou lze považovat pouze takové jednání, kterým je odvrácen přímo hrozící nebo trvajícím útok na zákonem chráněný

zájem. Správní orgány vycházely i z videozáznamu, na kterém žádný útok na žalobce není zachycen a soud souhlasí s názorem žalovaného, že nebylo ani prokázáno, že by R.L. incident souvisle natáčel od samého počátku, jak tvrdil žalobce. Svědek L., který videozáznam pořizoval, vypověděl, že když běžel za manželkou po schodech, fotoaparát zapnul a natočil napadení S. L. žalobcem. Z výpovědi svědka R. L. tedy nevyplývá, že by obrazový záznam pořizoval již v okamžiku, kdy se nacházel na schodišti do I. patra a není ani zřejmé, v který okamžik konkrétně zapnul záznamové zařízení. Svědek výslovně hovořil toliko o tom, že „natočil napadení S. L. žalobcem“. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že z daného nelze vyvodit, že by byl záznam svědkem R. L. upravován a že by svědek incident souvisle natáčel od samého počátku. Soud má za to, že závěru správních orgánů o naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku žalobcem nelze nic vytknout. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že popíral-li žalobce opakovaný úder pěstí, pak na videozáznamu je skutečně vidět jen jeden úder, ale to nevylučuje, že před začátkem nebo po skončení natáčení neproběhl úder další. Nelze odhlédnout od toho, že S. L. u lékařky vypověděla, že byla udeřena dvakrát pěstí do levé části obličeje a že poté obdržela ještě několik facek. O opakovaných úderech pěstí svědkyně S.L. a Ing. R. L. vypověděli i u ústního jednání před správním orgánem.

Shodně s žalovaným má soud za to, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nebyl tak ani důvod pro aplikaci zásady in dubio pro reo (v pochybnostech ve prospěch obviněného), neboť na základě provedených důkazů bylo možno dospět k závěru, že se žalobce dopustil přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a k porušení § 3 správního řádu správními orgány nedošlo.

Ze všech shora uvedených důvodů soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 8.9.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková

samosoudkyně